

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าวและการประเมินผู้อื่นทางลบเมื่อได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธจากกลุ่ม

สมมติฐานการวิจัย

1. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธ
2. เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธมากกว่าคนที่ มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบ หลงตนเองสูงรายงานความโกรธไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ
3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรม ก้าวร้าว
4. เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคน ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบ หลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ
5. คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลง ตนเองต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง -

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้ง เพศชายและเพศหญิง จำนวน 112 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. **มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง** ผู้วิจัยร่วมกับชิตศุภางค์ รังษีสมบัติศิริ นุชรัตน์ มงคุณ และประพิมพ์า จรัลรัตนกุล แปลและสร้างข้อกระทงเพิ่มจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory) ของ Raskin และ Terry (1998) จากนั้นนำมา รวมกับข้อกระทงที่เคยผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบของกันยาร์ตัน สอาดเย็น (2549) และสุคนธา มหาอาชา (2549) และเพิ่มองค์ประกอบด้านด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (hypersensitive narcissism) โดยแปลและสร้างข้อกระทงเพิ่มจากมาตร Hypersensitive Narcissism Scale ของ Hendin และ Check (1997) ที่พัฒนามาจาก Murray (1938 อ้างถึงใน Hendin & Check, 1997) เก็บ ข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน วิเคราะห์ข้อกระทงด้วยสถิติที (t-test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญ ของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนของแต่ละข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมด (CITC) วิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) และตรวจสอบความเที่ยงซ้ำ จากนั้นตรวจสอบความตรงร่วมสมัยโดยนำข้อกระทง มาหาค่าสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน และแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

2. **มาตรวัดสภาวะอารมณ์** ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดความรู้สึกทางบวกและทางลบของสารินี วิเศษศรี (2540) ซึ่งพัฒนามาจากมาตร Positive And Negative Affect Schedule หรือ PANAS ของ Watson และคณะ (1988) จำนวน 20 คำ เลือกใช้คำคุณศัพท์เดิมของ Watson และคณะ ที่สารินี วิเศษศรี แปลไว้จำนวน 20 คำ แบ่งเป็นอารมณ์ทางบวก 10 คำ และอารมณ์ทางลบ 10 คำ เก็บข้อมูล ในการทดลองนำร่องกับนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 56 คน จัดกระทำ เหมือนการทดลองจริง ทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยสถิติที วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทง

3. **แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว** วัดในรูปแบบของแบบบันทึกการเลือกเสียง ที่ผู้ร่วมการทดลองเปิดให้สมาชิกในกลุ่มที่แสดงการยอมรับหรือปฏิเสธตนฟัง ผู้วิจัยสำรวจประเภทของเสียงทางบวกและเสียงทางลบ จากนั้นค้นหาเสียงทางบวกและทางลบทางอินเทอร์เน็ตในหลายๆ เว็บไซต์ และเลือกเสียงมาใช้โดยแบ่งเป็นเสียงทางบวก 5 เสียง และเสียงทางลบ 5 เสียง ทดสอบเสียงที่นำมาใช้ว่าเป็นเสียงทางบวกหรือเสียงทางลบหรือไม่ โดยการนำทั้ง 10 เสียง ไปเปิดให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คนฟัง และให้ตอบความรู้สึกจากการฟังเสียงว่าให้ความรู้สึกทางบวกหรือทางลบ คำนวณหาคะแนนเฉลี่ยในการประเมินความรู้สึกทางบวกและทางลบของแต่ละเสียง นำเสียงทั้ง 10 เสียง ไปให้นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตจำนวน 70 คน เรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากน่าฟังมากที่สุดถึงน่าฟังน้อยที่สุด และคำนวณหาค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง นำเสียงมาเป็นตัวเลือกในแบบบันทึกประเภทของเสียง ซึ่งผู้ร่วมการทดลองต้องเลือกเพียง 1 เสียง เพื่อเปิดให้สมาชิกในกลุ่มฟัง

4. **แบบประเมินผู้อื่น** ผู้วิจัยแปลคำคุณศัพท์จากแบบประเมินผู้อื่นของ Buckley และคณะ (2004) จำนวน 6 ข้อ สํารวจคำคุณศัพท์ที่คนทั่วไปใช้ประเมินบุคคลอื่นเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน แล้วเลือกคำคุณศัพท์ที่มีความถี่สะสมร้อยละ 75 มาใช้ รวมเป็น 18 ข้อ นำคำคุณศัพท์ไปสร้างเป็นมาตรเลือกตอบแบบ 2 ข้อ 7 ช่วง นำเครื่องมือนี้ไปเก็บข้อมูลในการทดลองนำร่องกับนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 56 คน จัดกระทำเหมือนการทดลองเหมือนจริง ทดสอบนัยสำคัญของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยสถิติที่ วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป (3800101) เพื่อขอเก็บข้อมูลมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลังตนเอง และขออาสาสมัครในการเข้าร่วมการทดลอง
2. จัดกลุ่มผู้ร่วมการทดลองกลุ่มละ 4 คน เป็นกลุ่มหญิงล้วน กลุ่มชายล้วน หรือกลุ่มที่มีชาย 2 คน หญิง 2 คน ทดลองครั้งละ 1 กลุ่ม

3. ให้ผู้ร่วมการทดลองเล่นเกมส์วัดเชาวน์ปัญญา โดยต้องช่วยกันแบ่งรูปสี่เหลี่ยมให้เป็นรูปสมมาตรที่เท่ากันตามจำนวนที่กำหนดให้ มีทั้งหมด 4 ข้อ เมื่อหมดเวลา ผู้ทดลองจะชี้แจงผู้ร่วมการทดลองว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่มงานต่อไปต้องการคนเพียง 3 คน ดังนั้นทุกคนต้องเลือกว่าจะให้ใครออกจากกลุ่ม จากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองนั่งแยกห้องเพื่อทำการโหวตคนออกจากกลุ่ม 1 คน พร้อมระบุเหตุผล
4. สุ่มผู้ร่วมการทดลอง 2 คนเข้าเงื่อนไขได้รับการยอมรับจากกลุ่ม โดยให้ผู้ทดลองเข้าไปบอกผลการโหวตคนออกจากกลุ่มว่า และสุ่มผู้ร่วมการทดลอง 2 คน เข้าเงื่อนไขถูกปฏิเสธจากกลุ่ม โดยผู้ทดลองจะเดินเข้าไปแจ้งผลการโหวตทีละคน
5. ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังเสียง 10 เสียงและเลือกเสียงมา 1 เสียงเพื่อให้ผู้วิจัยนำไปเปิดให้สมาชิกคนอื่นในกลุ่มฟังขณะกำลังทำงาน
6. ให้ผู้ร่วมการทดลองทำมาตรวัดสภาวะอารมณ์และแบบประเมินสมาชิกในกลุ่ม 10 นาที
7. ให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง (10 เสียงเดิม) จากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด
8. ให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามที่ตรวจสอบการจัดกระทำ
9. บอกจุดประสงค์ที่แท้จริงของการทดลองและกล่าวขอบคุณ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) 2 (บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง: สูงและต่ำ) \times 2 (เงื่อนไขการยอมรับ: ได้รับการยอมรับและถูกปฏิเสธ) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ได้แก่ ความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบ

ผลการวิจัย

1. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่เมื่อได้รับการยอมรับ

- จากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงรายงานความโกรธไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ
3. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 4. เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ
 5. คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. วิธีวัดความก้าวร้าวในการวิจัยนี้วัดจากพฤติกรรมทางเลือกเสียงประเภทต่างๆ ที่ผู้ร่วมการทดลองเลือกเปิดให้สมาชิกคนอื่นในกลุ่มฟัง ซึ่งเป็นการวัดจากพฤติกรรมเดียว ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวหลายๆ พฤติกรรมประกอบกัน
2. ในการวิจัยครั้งต่อไป อาจศึกษาตัวแปรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ใกล้ชิดของสมาชิกในกลุ่มว่ามีผลต่อปฏิริยาตอบสนองหลังจากถูกปฏิเสธจากกลุ่มหรือไม่ เพราะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นวัยรุ่น ดังนั้นความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างเพื่อน จึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่น่าศึกษา
3. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจจัดกระทำการถูกปฏิเสธจากกลุ่มในรูปแบบอื่นๆ เช่น ให้ถูกเมินเฉยจากสมาชิกคนอื่น หรือให้ได้รับคำทำนายว่าอนาคตจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว เป็นต้น